

Aefke ten Hagen & Tijn van de Ven

Ties en zijn superbrein

Koptelefoon op, wereld uit

Met beeld van Martijn van der Linden

Leopold / Amsterdam

Met mijn koptelefoon op loop ik de klas in. Het zachte geruis slokt de geluiden van het lokaal op. Toch blijft er iets doorheen glippen: het schuiven van stoelen, een doos die omvalt, iemand die iets zegt. Naast mijn tafel staat een meisje dat ik nog niet eerder heb gezien. Ze draait zich naar me toe en vraagt: ‘Ben jij Ties?’

Ik kijk naar haar gezicht. Ze kijkt serieus en houdt haar tas strak tegen zich aan. Haar ogen scannen het lokaal als een radar. Haar vlecht wiebelt zachtjes. Dan glimlacht ze een beetje.

‘Eh... ja,’ zeg ik. Ik ga aan mijn tafel zitten en kijk voor me uit. Mijn vingers trommelen automatisch op het tafelblad.

‘Ik ben Linde,’ zegt ze. ‘De meester zei dat ik naast jou mocht zitten.’

Ze schuift de stoel naast mij naar achteren en gaat zitten. Ze zegt verder niets meer. Ze kijkt alleen naar de rest van de klas alsof ze een geheim ontdekt dat niemand anders ziet. Ze zet haar rugtas onder haar tafel. De meester heeft vast nog niet verteld dat ze die in de gang moet ophangen. Ik kijk ernaar, maar zeg niets. Maar die tas staat daar nog steeds. Hopelijk zegt de meester er zo wat van.

Dan komt meester Ron binnen. Ik vind het heel fijn dat

we dit jaar weer dezelfde meester hebben. In groep 7 moest ik aan hem wennen, maar nu ben ik blij dat we niet iemand anders krijgen. De meester draagt een kort shirt en heeft zijn mouwen opgerold. Donkere lijnen en letters vertellen een verhaal op zijn armen. Ik vind het gaaf. Ik vind het ook heel fijn dat meester Ron op donderdag altijd dezelfde grap maakt. ‘Jongens, ik heb goed nieuws en ik heb slecht nieuws. Het goede nieuws is dat ik morgen vrij ben. Het slechte nieuws is: jullie moeten nog een dag!’

Dat is inderdaad slecht nieuws voor ons. We hebben dan altijd een juf. Juf Emmy. Ze is wel aardig. Maar ik heb liever meester Ron.

Meester Ron glimlacht breed en zwaait naar de klas.

‘Goedemorgen, chaosmakers van groep 8! Kijk eens aan, we hebben een nieuw gezicht! Linde, welkom! Maak je geen zorgen, we bijten niet... al helemaal niet in de eerste week.’

Gelach golft door het lokaal. Ik druk mijn koptelefoon iets steviger tegen mijn oren en voel de bekende druk van geluid tegen mijn hoofd. Mijn vingers trommelen sneller op het tafelblad, een ritme dat alleen ik kan volgen. Ik moet wennen aan de ruimte die Linde naast me inneemt. Ik zit liever alleen.

‘Ga zitten, Linde. En Ties,’ meester Ron klappt zachtjes in zijn handen, ‘schuif je een beetje op voor Linde? Je troon is groot genoeg.’

Ik knik nauwelijks merkbaar. Ik kijk naar Linde. Ze heeft een potlood in haar hand, een leeg schrift voor zich. Ze zit

heel stil, maar tekent niet. Pas als de rest van de klas met iets anders bezig is, buigt ze zich iets naar voren en begint zachtjes lijnen te zetten. Zodra iemand opstaat of langskomt, schuift ze haar arm over het papier of klapt het schrift dicht.

De andere kinderen vertellen over hun sport, huisdieren, wat ze in de vakantie hebben gedaan. Max springt op om zijn nieuwe magneettruc te laten zien, zijn stem zo hard dat ik het bijna niet kan negeren.

Meester Ron reageert op de chaos met een grap: ‘Ho ho, groep 8! Het lijkt wel of ik in een vol stadion zit, terwijl hier maar tweeëndertig kinderen zijn!’

Ik laat al het geluid langs me heen gaan. Mijn vingers spelen met een muntje in mijn zak. Het voelt koud en glad.

Tijdens de pauze stormen kinderen de gang in. Ik blijf zitten, koptelefoon op, mijn handen in mijn zakken. Het geluid van voetstappen en gelach dringt toch door.

‘Waarom blijf jij eigenlijk zo vaak binnen?’ Eleonora staat naast mijn tafel. Haar pony hangt in haar ogen. ‘Kom mee naar buiten, Ties!’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee. Dat hoeft niet per se. Ik blijf nu even hier.’

Ze fronst, maar rent gelukkig wel weg. Ik adem diep en draai het muntje nog een keer tussen mijn vingers.

Linde staat op en loopt naar het raam. Ze leunt met haar voorhoofd tegen het glas en laat haar vingers zacht over het raam glijden. Ik herken de manier waarop ze alles rustig bekijkt: de grote boom in de schooltuin, een roodborstje dat

van tak naar tak springt, naar de bladeren die lichtjes meerritselen in de wind. Dingen die ik ook zie, maar meestal voor mezelf houd.

Ik blijf zitten, mijn koptelefoon nog steeds op. De meester vindt het goed dat ik mijn koptelefoon op hou, zolang ik hoor wat belangrijk is. Mijn ogen volgen Linde, maar ik zeg niets.

‘Ties en Linde. Jullie twee lijken me een interessant duo. Willen jullie samen een keer...’ De meester knikt naar de deur. ‘... de frisse lucht testen?’

‘Nee, hoor. Dat hoeft echt niet,’ zeg ik sneller dan ik wil.

Meester Ron lacht, maar knikt. ‘Duidelijk. Frisse lucht is ook helemaal niet zo bijzonder. Blijf maar zitten. Ik ben zo weer terug. En o, Linde? Hang jij zo je tas aan het haakje? Die mag je in de gang bij je jas ophangen.’

De meester doet alsof hij op een scooter stapt en alsof hij wegzoekt door het lokaal.

Na de pauze schuift Max zijn stoel iets naar achteren. Hij kijkt even rond, alsof hij een paar vrienden uitkiest.

‘Volgende week zaterdag, bij mij thuis,’ fluistert hij tegen een paar jongens uit de klas. ‘Ik vier mijn verjaardag. We gaan pizza eten, gamen en film kijken. Vet gezellig.’

Dan haalt hij een stapeltje kaartjes uit zijn tas. Glanzend, met felrode letters en gouden randjes. Hij legt ook een kaartje op mijn tafel. ‘Ties,’ zegt hij dan zacht, bijna als een geheim. ‘Kom je ook?’ De rest van de klas heeft niets door. Ze praten verder, schuiven stoelen, lachen om iets wat iemand

